

אזכרו של דורפן יואב ז"ל

יואב
דורפן

אח, אח שהפך לעמאק.
ילד, ילד שפסק בלדה.
תמונה, תמונה שהפכה זכרון.
וגר, גר שהפך לשמה.

דברים לזכרו של דודו יואב ז"ל

יואב,

החלתי בסופו של דבר גם בן אכתוב (הבאתי לכתוב)
במסגרת הספר של מאעזר צ"ק, כי בין השאר היו
בשבי' גם חבר מצא"ן.

היה הן בעם מאעזר צ"ק שאשה לבית דודו:
דודו הדוד, דודו הקטן ואחיו של דודו.
גמ' חשבת על איך יהיה, בשנים כבר גדלים, ואיך
כ"א יהיה אישים שלם, שיהיה להם אבא כזה חמוד עם ילדים,
אליהם שלי ושל עירי, שיהיה להם דוד כזה חמוד עם ילדים,
לחנך איך סבא דודו...

דברים לזכרו של דודן יואב ז"ל

אבא אתה החלמת בסבירי של שניה, הינע של שאל
כהשאר תמיד "דודן הקטן". למרות שבדאשק היית דודן די
גדול ובלאר, היית עק תמיד שמחת חיים של ילד.
קשה מאוד יהיה לדודן הגדול ולזחלתו עהמישק, בלי
שעזר איתם גם דודן הקטן, אבא אזי יודע, שבשעשית את
מה שעשית לא חשבת עלינו. (אמ היית חושק, הרי לא
היית עושה את זה!) אזי גם יודע, שאמה היית מאוד
נאצה, שאנחנו נמישק לעדול ולחגג מרחמים באיאל לא קרה
באלא.

אזי מבטיח עק שאנסה,

דודן הגדול (יובא).

דברים לזכרו של דודו יואב ז"ל

י' אב,

זו ק"ו הפעם הראשונה בתנאים האחרונים,
שכני מבסה ליכתוב משהו עליך/א'ל.
משהו מה כל בסמן שצמח לבקיע במילים את נשמת,
במהר בהרשעה, שמעני בכנסת עתלל מלא, עתלל גבולות.

אני אף פעם ק"ו שנשכח את הכתבים היפים שהיו ב'לל
(בהרבה מקרים באגרו ברובים קולב"ט).
ה'ל לבר רובים קבוצים, תלקם התישבו עם הפמן והללמו,
ותלקם התישבו לצדודם במילתה לצב בפמן בתוקף
(מתנת המפקדים באולטו, התישפיים למינצים וצנב
(ר'לבים וטובים).

דברים לזכרו של דודו יואב ז"ל

דמחשבה ראשון, אויבדי אדם, שליוו אותי מילד יציאתי
לעולם, ושבצוית עצרב את אישיות קיסילות מעמיחה,
שאל אדם אתר לא הצלחת.

מאז שאתי באבת את עצמי כחית השקילי מוצא לחיקוי
ואולי אנפילן משא הצרכה.

הנה, סוף כל הצלחת לכתוב

אית.

דברים לזכרו של דודו יואב ז"ל

קבאלו יואב השקיעו שללו. הוא היה צעיר מאוד בשל, ואם היינום החלואה של מנ.
יואב הסב לנו הרבה נחמה. הוא היה מוכשר בהרבה דברים, ובא רעה מאסרית אלוהי, יואב היה חכם ואדם טוב. הדור היה מלא חברים של יואב.
היה תקופת ההתקנה, שבה הדור היה צלילים, והסאלו היה מלא כלי נגינה וחברים. אחד תקופת המשחק ב-1980, שבה שמקו במשך כל יום שש "בקרן נס-צורה", ולפעמים התקבצו לשחק החברים מהבית של יואב. כמו כן, מדי פעם היו מסיבות פורים ואחרות.

דברים לזכרו של דודו יואב ז"ל

ביואב היה כל מה שחריט יבולות זרבות אחר יוצר,
בוא היה בן נדבך, ואבי תמיד המעלה גאולה, שאני אומר,
שמימי, שילב, יואב ואינה היו קרובים בימי, בדיו שיהיה
ביניהם קשר חזק (ואם), ובאמת הם היו קרובים לחברים
טובים מאוד.

היה נשבר, שלא אכל זרואתם יותר, ולא חסד למעשה
אלו עצמך באדם מקור, ולעולם מהחיים, כפי שלשון
בתיק הקצרים.

באהבה ובגאונים רבים,

אמל.

דברים לזכרו של דודו יואב ז"ל

יואב!

בשכונות כאלן אמן את זלזות החברים, צעירות
האלהים, שהיוו להיפוד, דודק בה סימט את חייך
מאלוה זמסר אמנה מוחלט באדם, כרמלה, ככל שהלוא
מקל באהבה נתר וצמים אחד באלמנה.

מלים שגמור אל בשכונת היחודי שגודד לך, אל אלוהים
הכדיש והנדוד, וזו כק שלוא ידיו את תחושת העם את
לא יחזירו לך את אומנו לשלום והללים שגודדו.
והצב צמק לשלום.

דברים לזכרו של דודון יואב ז"ל

ככל אמת דודון משפחה ושלח הארשים לאהבה
אני רוצה לומר משה שפירא, יצחק שניידמן, יצחק שניידמן
היה של היום כל אנחנו קרובים אליהם יחזיקם משהו
יהיה לזמנים דבריו. מה שיהיה אחריהם הם הולכים
אבל אמת לאדם שהיה.

המילים הופתו שנתנו אל כך מסייעות את הספר

"הנסיך הקטן";
זה היה אדם יפוי כאן יחד,
שפירא שחקן וטור שחקן
יוצאם נכונה מיהו אולי יחד פלואי.

אז אשן נא חסד קטן אצלי
במהלך אי מיד ופול צעיר כי הנסיך הקטן חזר אלינו.
יומן

"היתה לנו מתנה נהדרת במשך

18 שנה, כמה חבל שזה נקטע באיבו"...

♦ הכותרת לקוחה מתוך דבריו של מני דורפן, אביו של יואב ז"ל, שפתיל חייו נקטע בשבת האחרונה. ♦ הנער שם נפשו בכפו ואת הסוד לקח לקבר ♦ שיחה עם בני המשפחה השכולה

מאת: שמואל אמיד

ההורים מקשיבים לתיאור אותו כבר שמעו עשרות פעמים. אני מביט על פניהם ולרגע עוברת בי המחשבה כי שניהם סרם מודעים לגודלו של האסון שפקד את ביתם. האוירה בבית שקטה. קרובי משפחה, חברים, באים והולכים יש הקופצים לדקות ספורות ויש הנשארים שעה ארוכה. השיחות בין הנוכחים מתקיימות בנימה שלווה, וגם כאשר מוזכר שמו של יואב, אין פרץ רגשות, אין דמעות, בני המשפחה נושאים את כאבם תוך איפוק ומצליחים להשרות על סביבתם הקרובה שקט נפשי.

בבית משפחת דורפן בנס ציונה, יושבים "שבעה". ההורים מני וחיה, הבן הבכור יובל והבת הצעירה עינת, מעלים על דפי נייר מזומנים, הגיגים בהם מוזכר שמו של הבן האמצעי יואב, ששם את נפשו בכפו, בלחיצת הדק על הנשק הצה"לי, השייך לאח הבכור ושם קץ חייו והוא רק בן 19.

יובל: "בסביבות השעה שבע בבוקר, ביום שבת, מצאתי את אחי במרתף הבית שלנו כאשר קנה הרובה בתוך פיו וחוא מת".

דברים לזכרו של דודן יואב ז"ל

מני: (מתוך הגיגים שהעלה על הכתב)
"היתה לנו מתנה נהדרת במשך 18 שנה
כמה חבל שזה נקטע באיבו".

יש בווג ההורים השכולים מין אצילות לא
מקובלת במעמדים עצובים כאלה. המשימה
העיתונאית לחדור לפרטיותם של אבלים היא
מהקשות ביותר אך מיה ומני משתדלים מאד
להקל על המפגש הראשון ביני לבינם. הם
מספרים על יואב שלהם כמעט בחיך. נזכרים
בתחנות שונות בחייו הקצרים.

מיה: "יואב היה הרוח החיה במועדון
הנוער השכונתי... תמיד מוקף חברים
וחברות וזאת למרות שלמד בגמנסיה
הריאלית בראשל"צ הסמוכה, הוא שמר
על קשר הדוק עם החברה מעיר מגוריו..."

יואב התגייס לפני כעשרה חודשים. בתלמיד
מחונן נמצא מתאים לתפקיד רגיש בחיל
המודיעין ונשלח לקורס בתחום התמחות מיוחד
בחיל זה. מדבריהם של בני המשפחה מתקבלת
תמונה של צעיר מלא התלהבות המוכן לקחת
על עצמו אחריות והתמסרות אין קץ למשימות
שיוטלו עליו בעתיד.

יוכל: "אפילו לי, קצין בחיל התותחנים,
הוא לא סיפר על תוכנו של הקורס בו
השתתף במשך חצי שנה... יואב היה גאה
מאד על שנבחר לשרת בחיל המודיעין
וכבר מהיום הראשון הוא סיגל לעצמו
את חובת הסדיות ובניגוד לחבריו, הוא
לא שיתף איש בחוויותיו..."

דברים לזכרו של דודן יואב ז"ל

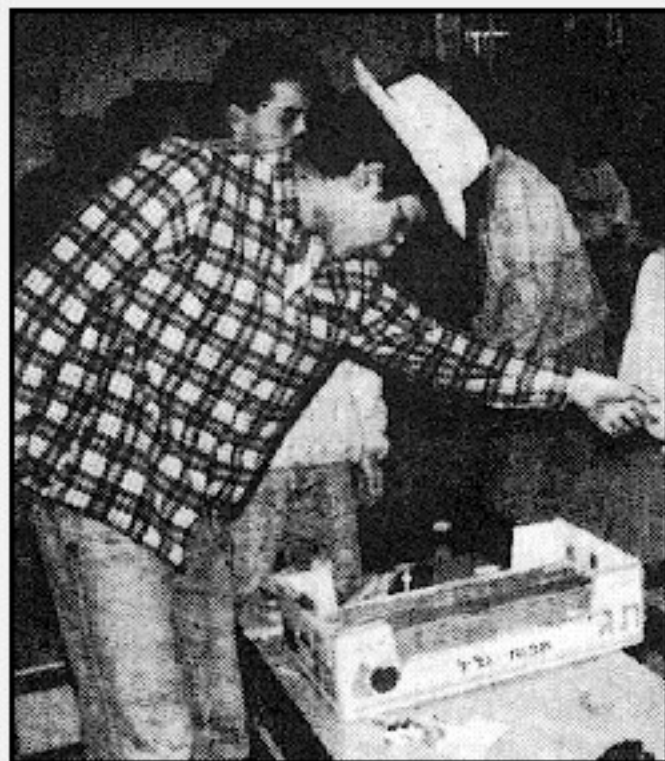
בני המשפחה מבקשים להדגיש שיואב אושפז במחלקה פתוחה ואיש מבין המטפלים בו, לא חשש שהוא עלול להזיק לעצמו או לטובבים אותו. בשיחות שקיימו ההורים עם הצוות הרפואי, הם לא הצליחו לקבל מענה חד משמעי לשאלותיהם המטרידות. מיה ומני, הורים דואגים לשלום בנם המאושפז, ביקשו הסברים לאותן תופעות הקשורות בבנם יואב. מני: (מתוך הגיגים שהעלה על הכתב) "הוא נשבר לאחר שסיים בהצלחה קורס ארוך מפרך ומעניין. במשך הקורס הוא עודד את חבריו".

לדברי ההורים, העובדה שיואב מיהר לבקש עזרה נפשית, מהווה הוכחה שהוא היה מודע למשבר שפקד אותו והוא לא ניסה להסתיר

ללא סימנים מוקדמים החל יואב לשרד תחושות מצוקה. הרופאים הצבאיים מצאו לנחוץ לאשפז אותו והעניקו לו טיפול נפשי ותרופתי. בתקופת האישפוז בבי"ח צפת ביקורו אותו ההורים לעיתים קרובות ושמעו מפהם של הרופאים דברי עידוד והבטחות שיואב יתגבר על המשבר ועשוי להחלים במהרה.

מני: "יואב שיתף פעולה עם הרופאים והצוות הפסיכולוגי. הוא היה מלא תוכניות לקראת המשך שירותו הצבאי ולכולנו היתה תחושה של בטחון, כי בעוד זמן קצר תשכח האפיזודה הזאת והוא יחזור להיות אותו יואב שהכרנו עד למשבר".

דברים לזכרו של דודן יואב ז"ל

יואב ז"ל כפי שצולם באחד מאירועי
המועדונצייק, לפני גיוסו.

את הקשיים אליהם נקלע באופן פתאומי כל כך. מפקדיו של יואב פוקדים את הבית ומבטיחים להורים, כי צה"ל יקיים חקירה יסודית בכל ההיבטים הקשורים לסימנה הסרגי של הפרשה הכאובה.

מיה: "הצוות הרפואי לא התנגד לבקשה שלנו שיואב יצא לחופשת שבת ויבלה בחברת בני המשפחה. הוא צוייד בתרופות מתאימות ואיש לא הזהיר אותנו לנקוט בצעדי זהירות מיוחדים"...

מני: "ביום שישי יצאנו לבלות על שפת הים בפלמחים. היה לנו כיף לחזור ולהיות ביחד בסביבה המוכרת לנו. יואב היה מלא שמחת חיים ואני השתכנעתי שהוא חוזר בבטחה לאיתנו"...

יובל: "בליל שבת חשבנו לצאת לבלות ביחד. במחשבה שניה החלטנו לדחות את הבילוי המשותף להזדמנות קרובה, היות ויואב היה עייף קצת"...

דברים לזכרו של דודן יואב ז"ל

שבע בבוקר, שעה שהוא היה אמור
לשתות תרופה...

דבריו של האח מחזקים את ההשערה כי יואב
לא תיכנן את מעשיו לקראת סיום חייו באותו
לילה נשקו האיש של יובל היה מאוחסן בתוך
מהקלט...

יובל: "כאשר יואב היה בטירונות והיה
מגיע לחופשות, גם הוא היה מניח את
נשקו במקלט... הפעם היה במקום רק
חנשק שלי... אפילו לא לשבריר של שניה
לא עלתה במוחי המחשבה שיואב
ישתמש בו כדי לשים קץ לחייו..."

המקלט האטום, שהיה אמור להגן על חייה של
בני המשפחה בעת סכנה, במקום זה הסתיימו
חייו של יואב.

הד היריה לא נשמע ובני המשפחה המשיכו
לישון.

שעת בוקר מוקדמת. יום שבת לפני שבוע.

יובל יצא לבלות. ההורים ועינת יסנו
להדרייהם. גם יואב נרדם בחדרו.

את אשר התרחש בשעות הבאות, איש לא ידע
לעולם. קורותיו של יואב בלילה האחרון של
חייו, נלקחו עימו והתעלומה לא תיפתר. יואב
כתב שני מכתבים, אותם הניח בשני מקומות
שונים.

יובל: "הוא רצה להיות בטוח שנמצא את
המכתבים ועל כן כתב על שני דפים... הוא
לא השתמש בניר העתקה אלא כתב
פעמיים".

איש מבין השניים בחדרי הבית לא שמע דבר.
היום כבר ברור שיואב יצא מחדרו, לקח את
המפתח של המקלט ונכנס לתוכו. את מכתבי
הפרידה הוא כנראה כתב בחדרו ואחר כך פנה
למקלט האטום...

יובל: "לפני שיואב הלך לישון הוא כוון
את השעון המעורר שליד מיטתו לשעה

דברים לזכרו של דורון יואב ז"ל

חלפו רק ימים ספורים מהיום בו נקבר יואב. אני יושב בחברתם של בני המשפחה שומע את סיפורם, חוזר לביתי לשולחן העבודה, ומעלה על הכתב את ששמעתי, קראתי וראיתי.

אני נזכר בדבריו של האב השטיל. מני: "אני מבקש שלא תשכח לציין ולהדגיש, שאין לנו תלונות בנושא הטיפול הרפואי שצה"ל העניק ליואב. בתוך תוכי אני משוכנע שאיש לא היה מסוגל לצפות שנער מלא שמחת חיים, הגם שפקד אותו משבר נפשי, יסיים את חייו דווקא כאשר לכולם נדמה היה שהוא חוזר למסלול החיים הרגיל..."

אורחים מנחמים, ממשיכים לזרום לחדר האורחים של בית דורפן.

כנהוג וכמקובל, בחלל החדר שומעים את המשפטים "משתתפים בצערכם..." "שלא תדעו עוד צער..." וכדומה. נפרדתי מבני המשפחה והבטחתי להם לכתוב על בנם יואב.

ראשוני המתפללים לתפילת שחרית של שבת פוסעים לבית הכנסת השכונתי. יובל חוזר מבילוי לילי, נכנס לבית השלו ובטרם יכנס לחדרו הוא פונה לעבר חדרו של יואב..

יובל: "החדר היה ריק. כעבור שניות ספורות בעוד אני תוהה לאן נעלם יואב, מצלצל השעון המעורר... הצילצול כאילו עורר אותי ממחשבותיי והתחלתי לפעול במהירות... אני לא יודע למה, אבל רגלי הוליכו אותי במורד המדרגות לעבר המקלט..."

דלת המקלט היתה סגורה, אבל לא נעולה. יובל שהקפיד לנעול את דלת המקלט, בגלל הנשק שהיה מאוחסן במקום, הופתע. הוא פתח את הדלת ומצא את אחיו מת כאשר קנה הרובה בתוך פיו.

יובל: "ריח של אבק שריפה עמד בחלל... בצעתי כמה פעולות החיאה, אבל הוא כבר היה מת..."

חברים מספרים על יואב

לקט משיתות של חבריו שהתכנסו לאחר הלוויה, כפי שנרשם מפיהם, ללא שינויים

• ל"ג בעומר תשנ"ג, היום קברנו את יואב. יואב שהיה עילוי אמיתי שידו היתה בכל, ויד כל בו. חבר, חניך, מדריך, ניגן גיטרה, משורר, שחקן - איך שיחקת אותה יואב? איך עשית החלטה ונעלמת לנו כך? הלכת והשארת אחריו שירים, משחקים, צחוקים, ריקודים - הווי שלא ירד לסמיון, ובהמשיכנו איתו, ננצית אותך.

יואב, יקרת לנו, לו ידעת כמה המזמים עמדו ליד קברך, חסרי מילים ולא מבינים, השארת אותנו מבלבלים.

לא כתבתי הספד, כי לא הכרתי את הנער ורק אחרי מותו ראיתי לראשונה את תמונתו. השתדלתי להעלות על הכתב סיפור חיים שנקטע כמעט בתחילת הדרך.

מיה, מני, יובל ועינת, אני מקווה שעמדתי בכבוד במשימה הכבדה. אם בשורות שכתבתי לזכרו של יואב שלכם תמצאו מעט נחמה, והיה זה שכרי.

יובל: (מתוך דף כתוב) "חשוב לי כאח להעביר מסר חשוב מאד בשמו של יואב: שמרו על החיים ותהנו מהם כמה שיותר, בשבילכם וגם בשביל יואב..."

דברים לזכרו של דודן יואב ז"ל

עכשיו אני בטוח שאלוהים רוצה את הטובים
ליה.

* יואב כמו גאסקו סדמות ששיחק ב-ED D.
תיתן לו את החומרים והוא יבנה עולם חדש.
* לא הכרתי אותך כל כך טוב, אבל משום מה
בכיתי היום בלוויה שלך... אתה תהיה חסר
להרבה אנשים וגם למדינה.

ואתה בשמיים - מסתכל מלמעלה, אני יודע
את זה ומחכה לך, שנבוא (איתי)
* החיים - חיים והמתים - מתים אבל החיים -
חיים וזוכרים את המתים (ירון)

* יואב, הכרתי אותך בתור אחד שידע לעשות
כיף כל הזמן, להנות מהחיים להשתגע.
וברגע ששמעתי מה קרה, פשוט לא האמנתי,
שזה אותו יואב שאני הכרתי, שיואב הבן אדם
שתמיד היה שמת, יעשה כזה דבר לעצמו. ממש
מצטערת שזה הסתיים בדרך כזאת כואבת
(שרית)

במועדונצ'יק שהיה לך בית ומשפחה נשאר
חלל שאותו נמלא בזכרך לעד (יהלי וקדן)
* יוקהיני, אגתה, הברברי הבור ועוד כל
הדמויות קיבלו את הדמיון המסורף מה, היפה,
המיוחד שלך, היה כיף לשחק עם הדמויות
ששיחקת ובעצם לשחק עם הדמיון שלך, עם
ריח החיים שהפחת בדמויות.

היית חבר, חבר וגם חבר וחבל אבל תמיד יש
אבל נזכור לא נשכח, אבל נמשיך כי אין
ברירה ואולי לא עכשיו אבל בעוד שבוע,
שבועיים, אבל חייבים להמשיך ברור שזה מה
שאתה רוצה (טל ברידר)

* אז עכשיו אני חייב להאמין בחיים שאחרי
המוות.... (שלומי)

* היית רוכב, צפצפתי תמיד על כל העולם
ובכל פעם שירד גשם, נדע שאלו דמעות של
מלאכים.... אוהב אותך ששון.
ג.ב.

דברים לזכרו של דודו יואב ז"ל

* לא היתה פעם אחת שלא נפגשנו במקרה והמצאנו מערכון ספונסני, עוד יש לי איתך בידאו בבית, במסיבה שלי שהייתי בן 17, כן גם שם צרחנו כמו משוגעים, אחד על השני. אמנם אני זוכר רק קטעים בודדים ויחידים שהיו לי איתך אבל הם כל כך גדולים ואצלי הם הכי בולטים (נאור)

יואב צעיר לנצח

יואב, שתמיד במחנות היה מכניס חום,
שבכל הזדמנות עשה שטויות ואנחנו
אחריו, שניגן בשכרון חושים ואנחנו
הערצנו.

יואב אחד כזה שלא התלונן אחד שלקח
לב,

אחד שסיפר רק מעט משבלב, אחד שידע
לשמח לב.

יואב, מין חבר כזה, מין ילד חכם כזה, מין
אח שישאר תמיד איתנו, מין חבר שישאר
צעיר לנצח.

הספד שנכתב על ידי דודו, חברו
לקבוצה

יואב, צעיר לנצח.
נפש ילדותית עם ראש בוגר.

יואב, שהיה יושב איתנו בלילות חמים
ושר איתנו שירים.

יואב, שהצחיק מייד וידע לשמור על
מוראל גם במצבים קשים.

יואב, שנסע איתנו לים והיה משתולל
איתנו במים.

יואב, שתמיד עזר וחשב גם בשביל
אחרים.

יואב, שהדרך איתנו ואותנו, שהיה תמיד
מלא סבלנות והבנה לחניכם.

מולדת מהי

"במקום שטוב לי, שם מולדתי." (מדברי רומאי אנונימי). האם משפט זה נכון? אם כן לגבי מי? על שאלות אלה אנסה לענות בחיבור, ע"י הצגת הנושא בצורה כללית. בסוף אנסה להגיע למסקנה המביעה את דעתי האישית על משפט זה.

כדי לגשת לנושא אגדיר תחילה מהי מולדת... אין הגדרה מדוייקת למושג זה, והוא תלוי יותר בהרגשתו של האדם. המולדת היא המדינה, בה מרגיש האדם הרגשה, שאינו מרגיש באף מקום אחר בעולם. במולדת האדם מרגיש בבית.

כד"כ המולדת של בני האדם היא המקום, בו הם נולדו וחיו את רוב חייהם. במדינה זו הם מכירים את השפה, חיים את אורח החיים הנהוג במקום, מתלבשים באותה צורה ועוד. איטלקי, שנולד בכפר נידח במרכז איטליה, לא יצא כמעט מהאיזור שלו, כי שם נמצאים כל חייו וכל היקר לו. במדינה אחרת הוא יהיה חסר אונים ולא ידע להסתדר. אבל אף על פי שכן-אדם, שחי במקום מסויים תקופה ארוכה, כד"כ לא יעבור למקום אחר, יש יוצאים מן הכלל.

היוצא מן הכלל הראשון הוא מקרה של אנשים השייכים לדת ולעם מסוימים, ונולדו במדינה אחרת מסיבות שונות: מצב כלכלי, מצב בטחוני ועוד. חלק מאנשים אלה יכול 'להתקשר' למדינה בה הוא אזרח. אבל חלק ירגיש, שהוא נמצא במקום רק זמנית, וליבו נמצא במולדתו האמיתית המולדת של עמו. לשתי הגישות השונות מספר סיבות: הצורה בה חינכו את האדם, משפיעה על העדפותיו, אם הוא חונך ברוח המדינה בה הוא חי, כנראה הוא ירגיש בה את מולדתו. אבל קיים סיכוי, שאם הוא חונך לאהבת מולדתו הרחוקה, אז בליבו הוא ישאף להיות שם. גם במצב כזה המולדת הרחוקה אינה מולדתו באופן מלא - כי השפה והתרבות בה הוא נמצא ורגיל אליה, יהיו עדיין שונים.

סיבה נוספת להרגשה, שהמולדת היא הארץ של העם המקורי של האדם, היא, כשיש מצב, שלא טוב לאותו אדם בארץ בה הוא נמצא. במצב כזה הוא יזכור, שהוא זר במדינה זו וזה לא מקומו. במצב כזה יתכן, שהוא יהגר לארצו המקורית, שתהפך תוך כמה שנים למולדתו היחידה. אך יתכן, שהוא יהגר מארץ לארץ כל חייו, ואז המקום בו הוא יחיה אף פעם לא יהיה מולדתו. לדוגמא, עם ישראל בגולה תמיד זכר ואהב את ארץ ישראל, והיהודים חשכו על ישראל עוד יותר, כשהיה רע להם. אבל מכאן ועד לעלות ארצה עוד רחוקה היתה הדרך, וזאת מפני שישראל אז היתה לא מיושבת.

זה היה איפוא היוצא מן הכלל הראשון - של אנשים שיש להם מולדת שורשית רחוקה, שהיא מולדתו של עמם. היוצא מן הכלל השני הוא אנשים, שעברו ממולדתם המקורית למקום אחר, שבו הם קבעו את מולדתם.

הדוגמא הטובה ביותר למצב כזה היא ארה"ב. למדינה זו יש אופי של מדינת הגירה, והיא קולטת כל אדם, שאינו מסתדר בארצו ורוצה לנסות את מזלו 'בארץ האפשרויות הכלתי מוגבלות'. לפני מלחמת-העולם-השנייה, לדוגמא, זרם עצום של מהגרים נכנס לארה"ב ממדינות קטנות שטח, שהצפיפות בהן היתה גבוהה, ולכן המצב הכלכלי שלהן הדרדר. ההגירה ממדינות כמו יפן ואטליה היתה חשובה מאוד למדינות אלה. כיום, ניתן לראות רבים ממהגרים אלה בארה"ב, והם בשום אופן לא יחזרו לארצם, כי בארה"ב הם מרגישים הרבה יותר נוח והרבה יותר טוב. אנשים מסוג זה, שעזבו את מולדתם השורשית וקבעו את מולדתם במקום אחר, הם אנשים, שחסרים את האידילאל של הפטריוטיות, ולא חונכו מספיק לאהבת ארצם. אנשים כאלה למדו ללכת למקום, שטוב לחיות בו.

אם נעבור מחדש על החיבור, וננסה לראות, מה גורם לכן-אדם לבחור כמולדת מסויימת ולא באחרת, ולהיות נאמן למולדת אחת כל חייו, נוכל לראות, שזה נובע מהגורמים הבאים. הראשון החינוך של האדם, השני אופיו של האדם והשלישי החיים

ורמת החיים לה הוא זוכה בכל מדינה. שני הגורמים הראשונים גורמים לכך, שבכל מדינה חמיד ישארו אנשים, והגורם השלישי מביא למגמות כלליות של אנשים, שקובעים את מקומם במולדת מסוימת. מכאן אנו מקבלים שתי קבוצות עקריות של אנשים: אנשים חומרניים, שילכו למקום שטוב להם בו, מבחינה חומרית, ואנשים רוחניים יותר, שיקבעו את מקומם במקום הקרוב לנפשם ולרוחם. הסוג השני של אנשים הוא הסוג של הפטריוטים האמיתיים.

לאחר שהגדרתי מהי מולדת לגבי כל סוג של אדם, אבדוק עבור אילו סוגים של בני אדם נכון המשפט: "במקום שטוב לי שם מולדתי...". אם נסתכל על סוגי האנשים ומולדתם, נוכל לראות, שכל אדם מנסה לקבוע את מולדתו במקום, שטוב לו- יש אנשים, שעושים זאת במקום שטוב להם מבחינה רגשית ורוחנית, כי זה מה שחשוב להם, ויש, שקובעים את מולדתם במקום בו יוכלו לחיות חיים קלים מלאי מותרות.

לסיכום, האדם תמיד יעשה את המעשה, שהוא יהיה הכי שלם איתו ויגרום לחייו להתנהל בצורה בה הוא רוצה. לכן המשפט: "במקום שטוב לי, שם מולדתי" בהחלט משקף את דעתם של רוב בני אדם, כשמניעים לבחירת המולדת אצל כל אדם הם שונים. מכאן ניתן גם להסיק, שכל עוד אדם לא נמצא במקום, שהוא קרוב לאופיה של המולדת האידאלית שלו, לא יהיה לו טוב.